

že si nebyla vědoma toho, že se dopouští čepováním piva a kořalky v den volby po 8. hodině večerní trestného činu, protože prý byl i při posledních volbách okresních zastupitelstev zákaz alkoholu, avšak smělo se čepovati již po druhé hodině odpolední; měla prý za to, že zákon o volbách do poslanecké sněmovny a do senátu byl změněn ustanoveními o zákazu alkoholu v zákoně o volbách okresních a zemských zastupitelstev. Zápis ten byl při hlavním přelíčení čten a stal se tím složkou průvodní látky, měl se tudíž rozsudek s ním vypořádati vzhledem k předpisu § 270 č. 5 tr. ř., že jest uvést v rozhodovacích důvodech, jakými úvahami se řídil nalézací soud při zamítnutí přednesených námitek. Avšak zmatečnost rozsudku pro neúplnost výroku nalézacího soudu předpokládá, že se neúplnost dotýká skutečnosti rozhodné. Nedostatek vědomí o trestnosti čepování piva, lihového nápoje ve večerních hodinách v den volby do Národního shromáždění a předpoklad změny dotčeného zákonného ustanovení nebyly by než neznalostí dosavadní platnosti a rozsahu předpisu § 32 zákona ze dne 29. února 1920, č. 123, pokud se týče § 2 zákona ze dne 29. února 1920, č. 124 sb. z. a n. Předpis ten však jest, jelikož naň poukazuje a stanoví následky jeho nešetření § 58, I č. 7 zákona na prvním místě uvedeného, částí trestního zákona, takže proň platí zásada § 3 a 233 tr. zák., že se jeho neznalostí nikdo nemůže omlouvati. Stížností uplatňovaným ustanovením § 2 písm. e) tr. zák. — vztahujícím se jen na skutkové omyly a na neznalost nebo na mylný výklad jiných zákonů než trestních — nebo ustanovením § 2 písm. f) tr. zák., které se týká nedbalosti, se proto stěžovatelka omlouvati nemohla. Poněvadž ustanovení § 233 tr. zák. ve směru tom nerozeznává, nezáleží na tom, zda byla neznalost nerušené platnosti a nezměněného rozsahu zákona, o který jde, stěžovatelkou zavíněna, a netřeba proto vyvracetí podrobně vývody stížnosti, kterými dokazuje, že nelze stěžovatelce přičítati nedbalost anebo neostražitost v ten smysl, že by byla při náležité pozornosti musela věděti, že zákaz podávání lihových nápojů trvá po celý den volby do Národního shromáždění. Stačí podotknouti, že stěžovatelka sama při svém výsledku seznala, že nečetla vyhlášky okresního úřadu, v nichž bylo upozornění, že se nesmí v den volby čepovati alkohol, tudíž doznala, že si mohla opatřiti znalost o účinnosti a o rozsahu zákazu, o který jde, z úředních vyhlášek, jichž jako majitelka živnosti jím dotčené nedbati neměla (viz první odstavec § 233 tr. zák.). Okolnosti obhajobou tvrzené a v rozsudku opomenuté neměly tudíž pro výrok o vině stěžovatelky významu, takže jejich opomenutím nenastal zmatek § 281 č. 5 tr. ř.

Čís. 4088.

Podle § 9 zák. č. 47/1866 z. zák. pro Čechy (vyhlášky místodržitele pro Čechy č. 54/1886 z. zák.) musí býti za tmavé noci každý povoz, jedoucí po silnici, opatřen rozžatou svítilnou, která musí býti umístěna tak, by ji bylo z daleka pozorovati.

Nocí jest doba, po kterou není denního světla; tmavou jest noc,

není-li nedostatek denního světla ani částečně nahrazen zřídly světla jinak v noci účinnými (měsícem a hvězdami).

Povinnost řidičů povozů (vozidel) pohybujících se na veřejných silnicích k ostražitosti a opatrnosti nutné k zamezení nehod nelze omeziti na šetření příkazů a zákazů silničních řádů, nýbrž jest učiniti vše, co omezuje nebezpečí srážek a nehod na nejmenší míru, a opomenouti vše, co přispívá ke vzniku nebo ke zvýšení takového nebezpečí.

(Rozh. ze dne 2. března 1931, Zm I 444/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 31. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po právní stránce není rozsudek napaden v otázce příčinné souvislosti, nanejvýš nebere stížnost s hledisek právních v pochybnost stanovisko rozsudku, že příčinná souvislost smrti F-ovy se souzeným jednáním (opomenutím) stěžovatelovým a zodpovědnost stěžovatele za onen výsledek nejsou rušeny tím, že výsledek nastal z nedbalosti stěžovatelovy jen proto, že k ní přistoupila a týmž směrem spolupůsobila i nedbalost F-ova. Stížnost namítá po právní stránce jen, že jest nesprávný názor rozsudku, že se neopatřením vozu svítilnou a jízdou uprostřed silnice provinil stěžovatel proti předpisům silničního řádu. Než po stránce té jest předem připomenouti, že povinnost řidičů povozů (vozidel) pohybujících se na veřejných silnicích k ostražitosti a opatrnosti nutné k zamezení nehod nemá právní důvod jen v silničních řádech a že nelze rozsah povinnosti té omeziti na šetření příkazů a zákazů těchto řádů. Jízda po veřejné silnici již o sobě ukládá řidiči kteréhokoliv vozidla povinnost, by učinil vše, co omezuje nebezpečí srážek a nehod na nejmenší míru, a opomenul vše, co přispívá ke vzniku nebo ke zvýšení takového nebezpečí. Význam silničních řádů spočívá spíše v tom, že zprostředkují (vzhledem k ustanovení §§ 233, 335 tr. zák. závazně) řidičům vozidel poznání, že a jak jest nebezpečno pro právní statky lidského života, zdraví a neporušenosti těla jednati proti příkazům a zákazům v nich naznačeným, neb je opomenouti. Proto není nesprávné, použije-li se k výkladu příkazů (zákazů) silničních řádů a k případnému rozšíření řečené povinnosti řidičů vozidel poznatků zprostředkovaných povahou (přirozenými, lehce poznatelnými následky) dotčeného jednání (opomenutí a zkušenosťmi povolání (zaměstnání) řidičů povozů, jak činí i rozsudek, uváděje ve výroku i tyto prameny poznání nebezpečného směru souzeného opomenutí (jednání) a zdůrazňuje v důvodech opětovně, že opatření svítilny kázala prostá opatrnost lidská a že stěžovatel mohl možnost nebezpečí poznati již podle přirozených následků svého (neopatrného) jednání.

Nehledíc k tomu je stížnost v nepravu, tvrdíc, že zákon z 15. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy, jehož se dovolává rozsudek, je předstižen vyhláškou místodržitele pro Čechy z 21. června 1886, čís. 54 z. zák.; přehlíží, že tato vyhláška platí jen pro říšské silnice, kdežto silnice, na které se nehoda stala, je silnicí okresní. Než na tom nezáleží. Oba silniční řády praví doslova stejně v § 9, že za tmavé noci musí býti každý povoz, jedoucí po silnici, opatřen rozžatou svítilnou, která má býti umístěna tak, by ji bylo z daleka pozorovati. Nocí jest doba, po kterou není denního světla (srovnej rozhodnutí čís. 3673 sb. n. s.), a tmavou jest noc, není-li nedostatek denního světla ani částečně nahrazen zřídly světla jinak v noci účinnými (měsícem a hvězdami). Třebaže vzhledem k tomu sotva lze souhlasiti s výkladem, který dává onomu ustanovení rozsudek povšečně větou, že podle policejních předpisů silničního řádu musejí býti vozidla náležitě osvětlena i za doby večerní, t. j. za pouhého večera (za soumraku), nelze shledati právní omyl v tom, že rozsudek spatřuje opomenutí ve smyslu § 335 tr. zák. v nedostatku osvětlení stěžovatelova povozu v čase nehody, ano je zjištěno, že se nehoda stala v 17 hod. 15 min., že slunce zapadlo již v 16 hod. 31 min. a že již od 15. hodiny byla velmi hustá mlha, takže bylo viděti sotva na čtyři až pět kroků, že byly světelné poměry jako za tmavé noci tak nepříznivé, že chodci a řidiči vozidel pohybujících se na téže silnici opačným směrem museli býti září svítilny upozorněni na stěžovatelovo vozidlo, by v čas mohli zaříditi, čeho třeba v zájmu bezpečnosti jich samých i stěžovatele. Namítá-li stížnost, že světlo obvyklých svítilen venkovských povozů nesaáhá ani až ke konci nápravy, stačí podotknouti, že onen předpis žádá, by bylo svítilnu zdaleka pozorovati, a že pro zmíněný účel stačí, že jest viděti září svítilny, třebaže nelze v jejím světle rozeznati přesně i obrysy předmětů jí blízkých.

Čís. 4089.

V případech, kde určitá norma chrání zájmy určité osoby i proti její vůli, nemůže se osoba takovou normou chráněná dopustiti návodem k porušení této normy spoluviny na trestném činu porušením této normy.

Takovou normou není však ustanovení §§ 32, 58 I. č. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., ano nemá za účel chrániti zájmy voličů, nýbrž zabrániti výtržnostem a nepřistojnostem při volbě a chrániti čistotu voleb.

I když znak »prodeje« podle zák. čís. 123/1920 nelze bráti v přesném civilně právním smyslu, nýbrž ve smyslu běžném jako úplatný přechod z jedné ruky do druhé, předpokládá se přece již pojmově na straně jedné projev vůle prodávajícího a na druhé straně projev vůle kupujícího, směřující ke koupi (určité jednání kupitelovo). Zákon (§ 32) zakazuje výslovně jen činnost prodávajícího, nezamýšleje podrobiti trestu i kupování alkoholických nápojů v den před volbou a v den volby do Národního shromáždění; tato činnost nemůže býti trestnou ani ve formě spoluviny na přečinu § 58 I. č. 7 zákona.

(Rozh. ze dne 4. března 1931, Zm I 288/30).